Teatteriarvio | Lappeenrannan kaupunginteatteri luottaa lapsiyleisöönsä Yökyöpelit -musikaalissa

Sirkustaitelija Elina Raasakka uhmaa painovoimaa salaperäisenä Nakertajana. Ikkunassa laulaa Jisook Kim. AKI LOPONEN

Lappeenrannan kaupunginteatterin lastenmusikaali on runollinen runsaudensarvi, jossa jännitystäkin piisaa.

Nelly Hakkarainen

Tänään 11:49

LAPPEENRANNAN KAUPUNGINTEATTERI

Yökyöpelit

Ensi-ilta Lappeenrannan kaupunginteatterin suurella näyttämöllä 22.9.2023

Kuka kumma nakertaa Yökyöpelien talon asukkaiden omaisuutta? Siitä on otettava selvää, toteaa Agenttinero Naru (**Eppu Pastinen**) ja alkaa kartoittamaan talon eriskummallisten asukkien hampaiden jälkiä.

Lappeenrannan kaupunginteatteri avaa räväkästi syksyn esityskauden **Laura Ruohosen** tekstiin perustuvalla ja **Anna-Mari Kähärän** säveltämällä lastenmusikaalilla *Yökyöpelit*.

Maia Häklin ohjaama live-musiikkia, laulua, tanssia ja ilma-akrobatiaa yhdistävä musiikkinäytelmä vilisee värikkäitä henkilöhahmoja.

Yökyöpelien talossa valvotaan, siitä pitää huoleen nukkumaanmenosta kieltäytyvä Vauvakaani (**Noora Koski**). Uupuneet vanhemmat ovat täysin Vauvakaanin armoilla, mutta apuun ilmestyy Mahtimummeli (**Anna-Kaisa Makkonen**).

Yökyöpeleissä on jännittävää, mutta ei kuitenkaan pelottavaa, vaaran tuntua. Se syntyy sekä öisestä miljööstä, jolloin on vähän kiellettyä pysyä hereillä, että asioista, jotka saattavat luiskahtaa tutusta aivan joksikin muuksi. Mummelista paljastuukin villasukkia popsiva verenimijä Päätät Väätäinen.

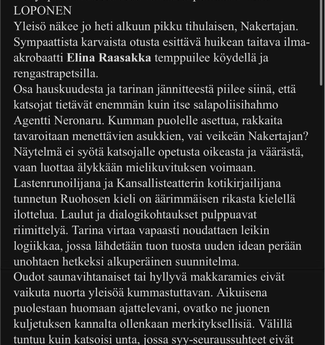

Yökyöpelien talossa asuu värikästä porukkaa. AKI LOPONEN

Yleisö näkee jo heti alkuun pikku tihulaisen, Nakertajan. Sympaattista karvaista otusta esittävä huikean taitava ilma-akrobaatti **Elina Raasakka** temppuilee köydellä ja rengastrapetsilla.

Osa hauskuudesta ja tarinan jännitteestä piilee siinä, että katsojat tietävät enemmän kuin itse salapoliisihahmo Agentti Neronaru. Kumman puolelle asettua, rakkaita tavaroitaan menettävien asukkien, vai veikeän Nakertajan? Näytelmä ei syötä katsojalle opetusta oikeasta ja väärästä, vaan luottaa älykkään mielikuvituksen voimaan.

Lastenrunoilijana ja Kansallisteatterin kotikirjailijana tunnetun Ruohosen kieli on äärimmäisen rikasta kielellä ilottelua. Laulut ja dialogikohtaukset pulppuavat riimittelyä. Tarina virtaa vapaasti noudattaen leikin logiikkaa, jossa lähdetään tuon tuosta uuden idean perään unohtaen hetkeksi alkuperäinen suunnitelma.

Oudot saunavihtanaiset tai hyllyvä makkaramies eivät vaikuta nuorta yleisöä kummastuttavan. Aikuisena puolestaan huomaan ajattelevani, saavatko ne juonen kuljetuksen kannalta ollenkaan merkityksellisiä. Välillä tuntuu kuin katsoisi unta, jossa syy-seuraussuhteet eivät päde, vaan asiat muuttavat jatkuvasti muotoaan.

Häklin ohjaus ja **Antti Helmisen** yöllistä tunnelmaa hehkuva valosuunnittelu yhdessä saumattoman näyttämötekniikan kanssa luovat täysipainoista teatterin taikaa, jossa roso ja lumo ovat tasapainossa.

Jisook Kimin kuulas tuutulauluääni tuo vauhdikkaaseen kokonaisuuteen herkkiä suvantokohtia. **Samuli Hallan** lavastus ja puvustus on runsaudessaan kuin kiehtovasti kuvitetusta lastenkirjasta, josta koko ajan huomaa uusia yksityiskohtia.

Harvinaista herkkua tarjoilee myös lavalla nähtävä nelihenkinen Orkesteri Uppsalan kuorolinnut -yhtye, joka on riemastuttavasti puvustettu elähtäneiksi opiskelijoiksi. Muusikoiden taitavissa hyppyissä soi ainakin kahdeksan eri instrumenttia.

Samuli Hallan lavastus sekä Antti Helmisen valosuunnittelu luovat taianomaisen öisen miljöön. Kuvassa äiti (Leena Nuora), Mahtimummeli (Anna-Kaisa Makkonen) ja isä (Oliver Kollberg). AKI LOPONEN

Lastenteatteri on onnistunutta, jos se herättää yleisössään nälän nähdä lisää. Suurin osa yleisöstä jaksaa keskittyä koko kaksituntisen loppuun asti. Kenties pienimmille esitys on hiukan liian pitkä kattaus.

Esityksen jälkeen lämpiössä on iloinen tunnelma, ja sieltä täältä kuuluu rallatusta ”*Allakka pullakka munamakaroni…*”. Koska en kuulu varsinaiseen kohderyhmään, on parasta varmistaa vaikutelmat vielä lapsilta itseltään.

Väliajalla jututan 4-vuotiasta **Marttia**, joka on ensimmäistä kertaa teatterissa. Kokemus on hänelle vähän jännittävä, sillä näyttämö on hämärä ja välillä tulee pimeää. Martti on huolissaan siitä, saadaanko roisto näytelmän toisella puoliskolla kiinni.

Hän myös ihmettelee, miten roisto eli Nakertaja voi roikkua narussa ja pysyä siellä ylhäällä ”vaikka on ihminen!”. Näytelmä on jättänyt Martille paljon ajateltavaa ja hän haluaa teatteriin uudestaankin.

6-vuotiaalle **Leolle** on puolestaan jäänyt päällimmäisenä mieleen väliajan donitsit, joista kaikista joku oli nakertanut palan. Leon mielestä Agenttinero Naru oli paras hahmo ja *Allakka pullakka* -laulu oli hauska.

Yökyöpelit on Leolle tuttu jo Ylen sarjasta ja hän haluaakin kotona taas katsoa ohjelmaa. Myös Leolle teatterielämys oli ensimmäinen laatuaan ja hän ihasteli muun muassa ”pyörivää lattiaa, joka sai talon kääntymään ympäri”. Leo suunnittelee jo äitinsä kanssa seuraavaa teatterivierailua.

Käsikirjoitus: Laura Ruohonen
Ohjaus: Maia Häkli
Musiikki: Anna-Mari Kähärä
Koreografia: Sonja Pakalén
Kapellimestari: Jani Pola
Skenografia: Samuli Halla
Valosuunnittelu: Antti Helminen
Äänisuunnittelu: Tomi Aronen
Rooleissa: Jisook Kim, Hannu Kivioja, Oliver Kollberg, Noora Koski, Leena Nuora, Anna-Kaisa Makkonen, Eppu Pastinen ja Netta Salonsaari
Sirkustaitelija: Elina Raasakka